

↑ Meloun pro Jirku

Rozhovor

OD TRAKTORŮ K INSCENOVANÉ FOTOGRAFII: AŠSKÝ RODÁK JAN KIRSCHNECK BOŘÍ SVÉ LIMITY

Rodák a fotograf z Aše, vyučil se opravářem zemědělských strojů. Absolvoval studia Tvůrčí fotografie na Liberecké škole fotografické (LŠFG). V současnosti je zaměstnán v kulturním centru LaRitma v Aši. Fotografii se věnuje čtvrtým rokem.

Text: REDAKCE, **odpovědi a foto:** JAN KIRSCHNECK

Aktivně se zabývá subjektivním dokumentem, reportážní a inscenovanou fotografií. Jeho práce jste mohli vidět na výstavách v Krajské vědecké knihovně v Liberci (Započteno IV, V 2023, 2024); PRAGUE PHOTO 2024; V Mariánské zahradě, Dolní Oldřiš, 2025; Rezonance Galerie v Kotelně, Jilemnice, 2025.

Co pro tebe znamená fotografie?

Možná to bude znít zvláště, ale přišel jsem na to, že mě fotografie posouvá jako člověka. Nemít ukvapené názory, nemít předsudky, být otevřený. Ale taky mi došel opravdový význam slova *řemeslo*. Fotografii jsem začal vnímat jako opravdové řemeslo. Díky fotografii jsem poznal spoustu skvělých lidí a přátel.

Co pro tebe znamená fotografie jako médium, vytištěná?

To je pro mě zajímavá otázka, nad kterou jsem vlastně doteď nepřemýšlel. Vlastně jsem začal fotit ve chvíli, kdy je digitální fotografie rozjetá na plné obrátky a světem hýbou sociální sítě. Člověk vidí fotografie jen na monitorech nebo displejích telefonů. Edit fotek se taky odehrává

↑ Mamánek

v počítači. Celkem nedávno jsem musel kvůli připravované výstavě vytisknout některé fotky ze souboru Z Aše na papír. Fotím Aš už čtvrtým rokem a stále jej vidím jen na monitoru. Když fotky dorazily a viděl jsem je na papíře, měl jsem neskutečnou radost. Cítil jsem obrovské zadostiučnění, že to maká i na papíře.

Krátce: Za mě je to třešnička na dortu po vši té práci.

Proč vlastně fotíš?

Těch důvodů, proč fotím, je vícero. Fotografie mě posouvá. Beru to i jako terapii v dnešní uspěchané době. Když inscenuji a fotím, tak mohu být, kým chci nebo co chci. Vše mám pod kontrolou – od světla přes to, jak bude scéna vypadat, až po nastavení foťáku. Je to velký kreativní proces, který mi prostě hodně dává a pomáhá. A klidně to řeknu, i když je to hodně osobní: aby na mě mohla být maminka pyšná.

Série Aš – co na ní vidíš, proč se k ní vracíš, jak dlouho ji děláš a budeš dělat?

Budou to zhruba čtyři roky. Ale mám i nějaké pauzy, aby mě to nesežralo. Hele, když jsem začal fotit, tak mě zaujal dokument. Shodou okolností jezdil do Aše Jaroslav Kučera a vydal knihu

Sudety, ta mě ohromně nadchla. Sledovat proměnu Aše jako takové, některých lidí, které během své práce vyfotil... Vtipné je, že jsem se do té knihy jako šestiletý kluk dostal taky. Město se stále mění a měnit bude. Mohu sledovat proměny nejen města, ale i mého přístupu. Pracovat na Aši budu, dokud mi bude přinášet radost.

Kdo je tvým vzorem?

Přemýšlel jsem nad tím fakt dlouho. Těch autorů, kteří by mi byli vzorem nebo mám rád jejich práci... řekl bych Jano Pavlík a pak určitě Iiu Susiraja. A nej fotka? Nečekal jsem, že se u toho tak zaseknu. Je toho víc, ale fotka, kterou bych chtěl mít určitě doma na zdi, je za mě Andres Serrano: *Immersion (Piss Christ)*.

Kdybys měl rozhodnout, která série nebo fotka je nej?

Těžká otázka. Jestli jde o sérii, tak asi mám rád *Stolování*.

Stolování – jak vzniklo?

Bylo to v roce 2023 na základě výzvy „Meloun pro Jirku“ k finanční podpoře fotografa Jiřího Jiroutka (vybíralo se na jeho léčbu, který byl po mozkové příhodě a oslepl). Všichni fotili krásný melouny na talíři, super zátiší. Mě to

trošku rozčilovalo. Vzal jsem to po svém. Byla to vlastně úplně první fotka v sérii *Stolování*.

Proč se tak trápíš, myslím tím při focení?

Protože v životě často narážím na hranice své komfortní zóny. Při focení je posouvám. Mám pocit, že bořím mantinely, které mě omezují. Posouvá mě to.

Nevadí, že se tvým fotkám bude někdo smát?

Jen ať se smějí. V dnešní době si to lidi zaslouží. Pokud dokážu svou tvorbou člověka i rozesmát, tak mě to těší. Hůř bych asi snášel takové to „hmmm, pěkný“.

Tvá práce provokuje, jsi schopen nést důsledky?

Tuhle otázku mi už párkrát položili třeba na konzultacích ve škole. Přemýšlel jsem nad tím. Jako provokaci ji nevnímám. Ale i kdyby na to někdy v budoucnu došlo... ano, mám pocit, že to ustojím. Vím totiž, proč nebo za jakým účelem to dělám.

Máš doporučení začínajícím autorům?

Asi aby neměli předsudky. Toužili poznávat, hledat a riskovat říci svůj názor a pohled na věc. Tak to snad vnímám i já. •

↑ Ze série *Stolování*